

Arrest

**nr. 121 156 van 20 maart 2014
in de zaak RvV X II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 20 december 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 november 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. HANNEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 december 2009 diende verzoekster een asielaanvraag in. Op 14 september 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende verzoekster op 13 oktober 2011 een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die dit beroep bij arrest nr. 73 798 van 23 januari 2012 verwierp.

1.2. Op 18 oktober 2011 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.3. Op 23 januari 2012 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding deze aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk.

1.4. Op 26 november 2013 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding deze aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond. Verzoekster werd hiervan in kennis gesteld op 3 december 2013.

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 23.01.2012, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor S.E.. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 25.11.2013 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat de aangehaalde medische elementen niet konden worden weerhouden.

Derhalve dient de aanvraag ongegrond verklaard te worden.

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoekster op: *“Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, van de zorgvuldigheidsverplichting, van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van de verplichting om alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen”.*

Verzoekster betoogt als volgt in haar verzoekschrift:

“2.1.1. Aangaande de motiveringsplicht

Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat het aangehaalde medische probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De tegenpartij is van mening

(...)

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Tegenpartij geeft in haar beslissing alleen maar met een stereotype motivering.

Dit schendt dus de motiveringsplicht en de bestreden beslissing moet worden nietig verklaard.

Het blijkt uit de bestreden beslissing de tegenpartij deze beslissing niet correct heeft gemotiveerd, omdat twee verschillende mogelijkheden gegeven worden. Dit is duidelijk, omdat het woord "of" wordt gebruikt. Hoe kan verzoekster verstaan, welke reden werd gekozen door de tegenpartij, als deze het woord "of" gebruikt? Het wordt niet concreet aangegeven in de beslissing voor welke van de aangegeven redenen de aanvraag tot machtiging van verblijf voor ongegrond werd verklaard.

Deze motivering is onaannemelijk. De tegenpartij heeft dus een inbreuk begaan tegen de motiveringsplicht.

De bestreden beslissing moet dus vernietigd worden.

2.1.2. Aangaande de zorgvuldigheidsplicht

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

Men moet constateren dat de arts-adviseur verzoekster nooit heeft gezien.

Dit schendt de zorgvuldigheidsplicht.”

2.2. Waar verzoekster de schending opwerpt van artikel 3 EVRM en van het redelijkheids- en het proportionaliteitsbeginsel, dient de Raad vast te stellen dat zij nalaat in concreto toe te lichten op welke wijze de bestreden beslissing voormelde bepaling en beginselen schendt.

Deze onderdelen van het middel zijn derhalve onontvankelijk.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. De bestreden beslissing steunt op de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet “zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen”. Deze bepaling luidt als volgt:

“Art. 9ter. § 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

2.5. Verzoekster haalt de conclusies aan die vermeld worden in de bestreden beslissing en valt in essentie over het woord “of” maar zij mag er niet aan voorbij gaan dat de bestreden beslissing steunt op het advies van de arts-attaché van 25 november 2013, waarin hij de medische aandoeningen van verzoekster evalueert. De bestreden beslissing dient derhalve samen gelezen worden met dit medisch advies opdat de conclusies die de verwerende partij aan het advies verbindt, begrijpelijk zijn.

2.6. Het betrokken advies van de arts-attaché bevindt zich in het administratief dossier.

Hieruit blijkt dat hij op 25 november 2013 tot de volgende conclusies kwam, na een evaluatie van de aandoeningen van verzoekster:

“Uit het medisch dossier blijkt dat de beschreven depressie en PTSS actueel geen reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf kennen dergelijke aandoeningen hun beloop over enkele maanden en evolueren spontaan in gunstige zin. De behandeling van deze aandoeningen door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel. Het risico op suicide is van louter speculatieve aard. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Ik stel bijgevolg vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

2.7. Het blijkt dus dat verzoekster niet lijdt aan een aandoening of ziekte zoals bedoeld in artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Verzoekster gaat totaal niet in op dit medisch advies en haar loutere kritiek op de conclusies in de bestreden beslissing en meer bepaald op het gebruik van het woordje “of” kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Zoals verwerende partij terecht opmerkt in haar nota wordt het woordje “of” ook gehanteerd in de tekst van artikel 9 ter, §1 van de Vreemdelingenwet en kan haar niet ten kwade worden geduid dat ze dit woordje overneemt in de bestreden beslissing. Dat verwerende partij in het licht van de vele aanvragen gegrond op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet die zij te verwerken krijgt, mogelijkerwijs stereotiepe conclusies hanteert is niet onredelijk en laat alleszins onverlet de mogelijkheid om het advies van de arts waarop dergelijke beslissingen steunen en dat een evaluatie inhoudt van de specifieke aandoeningen die ingeroepen werden, aan te vechten, quod non in casu.

Hier kan nog aan worden toegevoegd dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821),

2.8. Verzoekster voert ter ondersteuning van de zorgvuldigheidsplicht aan dat ze moet constateren dat ze de arts-adviseur nooit heeft gezien. Uit artikel 9 ter, §1 van de Vreemdelingenwet zoals geciteerd in punt 2.4. blijkt *“Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”* De geneesheer die wordt ingeschakeld door de verwerende partij is dus niet verplicht om de vreemdeling te zien en te onderzoeken. Verzoeksters betoog toont dan ook geen schending aan van de zorgvuldigheidsplicht.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.9. In een tweede middel werpt verzoekster op: *“schending van artikel 34§1 en artikel 12 van de Wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken”.*

Na het citeren van voormelde artikelen betoogt verzoekster als volgt in haar verzoekschrift:

“Verzoekster is wonende in de Duitstalige gemeenschap, in EUPEN. De bestreden beslissing, welk in Nederlands is opgesteld, werd haar door de gemeente EUPEN in Frans betekend. Dit is dus een schending van het wet van 19 juli 1966, omdat de gemeente EUPEN een plaatselijke dienst in de zin van artikel 12 van deze wet is. Volgens artikel 58 van deze wet wordt dit bestraft met een absolute nietigheid. De bestreden beslissing moet dus worden vernietigd.”

2.10. Artikel 12 van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken (hierna: de Taalwet Bestuurszaken) luidt als volgt:

“Iedere plaatselijke dienst, die in het Nederlandse, het Franse of het Duitse taalgebied is gevestigd, gebruikt uitsluitend de taal van zijn gebied voor zijn betrekkingen met de particulieren, onverminderd de mogelijkheid die hem gelaten wordt aan de particulieren, die gevestigd zijn in een ander taalgebied, te antwoorden in de taal waarvan de betrokkenen zich bedienen.

Er wordt nochtans steeds geantwoord in de taal, die door de particulier gebruikt wordt, wanneer deze zich wendt in het Frans of in het Duits tot een dienst die gevestigd is in een gemeente uit het Malmedyse of in een gemeente uit het Duitse taalgebied.

In de taalgrensgemeenten wenden de diensten zich tot de particulieren in die van beide talen - het Nederlands of het Frans - waarvan de betrokkenen zich hebben bediend of het gebruik hebben gevraagd.”

Artikel 34, §1 van de Taalwet Bestuurszaken luidt als volgt:

“§ 1. Deze paragraaf is toepasselijk :

a) op iedere gewestelijke dienst waarvan de werkkring, gemeenten met een speciale taalregeling of met verschillende regelingen uit het Nederlandse of het Franse taalgebied bestrijkt en waarvan de zetel gevestigd is in hetzelfde gebied;

b) op iedere gewestelijke dienst waarvan de werkkring gemeenten uit het Duits taalgebied bestrijkt en waarvan de zetel in dat gebied gevestigd is.

De aldus omschreven gewestelijke dienst gebruikt uitsluitend de taal van het gebied, waar hij gevestigd is, in zijn binnendiensten, in zijn betrekkingen met de diensten waaronder hij ressorteert en in zijn betrekkingen met de andere diensten uit hetzelfde taalgebied en uit Brussel-Hoofdstad. In zijn betrekkingen met de plaatselijke diensten uit zijn ambtsgebied gebruikt hij dezer binnendiensttaal.

De berichten, mededelingen en formulieren, die hij rechtstreeks aan het publiek richt en de formulieren die hij op dezelfde wijze afgeeft, stelt hij in de taal of talen die ter zake opgelegd zijn aan de plaatselijke diensten van de gemeenten waar zijn zetel gevestigd is. Nochtans, wanneer de gewestelijke dienst gevestigd is in een gemeente zonder speciale taalregeling geniet het publiek uit de gemeenten van het ambtsgebied die aan een andere taalregeling onderworpen zijn of die begiftigd zijn met een speciale taalregeling, ten aanzien van de rechtstreekse afgegeven formulieren, dezelfde rechten als in genoemde gemeenten. De berichten, mededelingen en formulieren, die aan het publiek worden verstrekt door de bemiddeling van de plaatselijke diensten, worden gesteld in de taal of talen welke die diensten voor soortgelijke bescheiden moeten gebruiken.

In zijn betrekkingen met een particulier gebruikt bovengenoemde gewestelijke dienst de taal die te dezer akte opgelegd is aan de plaatselijke diensten van de woonplaats van de betrokken particulier.

De akten, getuigschriften, verklaringen, machtigingen en vergunningen worden gesteld in de taal die de plaatselijke diensten van de woonplaats van de aanvrager moeten gebruiken. Wanneer ingevolge die regeling aan betrokkene geen taalkeuze gelaten wordt kan hij, voor zover hij er de noodzaak van aantoon, een vertaling van het bescheid bekomen onder de in artikel 13, § 1, bepaalde voorwaarden.”

2.11. Blijkens het administratief dossier diende verzoekster haar in punt 1.2. bedoelde aanvraag in het Nederlands in bij de gemachtigde van de staatssecretaris, zijnde de Dienst Vreemdelingenzaken. Verwerende partij verwijst in haar nota terecht naar het gestelde in artikel 51/4, §3 van de Vreemdelingenwet dat, aangezien de behandeling van verzoeksters asielaanvraag in het Nederlands geschiedde, de verwerende partij oplegt de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet die ingediend werd terwijl de asielaanvraag nog in behandeling was, eveneens in het Nederlands te behandelen. De bestreden beslissing is derhalve terecht in het Nederlands opgesteld. Verzoeksters kritiek heeft betrekking op de taal waarin de bestreden beslissing betekend werd door het betrokken gemeentebestuur, maar een eventueel gebrek in de betekening heeft, zoals verwerende partij eveneens terecht opmerkt in haar nota, geen invloed op het rechtmatig karakter van de genomen beslissing zelf.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA